

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobců: **JUDr. V. R.**, a **Mgr. A. R.**, zastoupena JUDr. Janem Vokálem, advokátem, se sídlem Brno, Bratislavská 12, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2005, č. j. 22 Ca 360/2003 - 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas podanou kasační stížností napadají shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2005, č. j. 22 Ca 360/2003 - 74, kterým byla zamítnuta jejich žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 19. 6. 2003, č. j. OSR/2352/03-SŘ/1408/Ax. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (stavební úřad) ze dne 26. 3. 2003 č. j. výst 643/03-IngDi, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Dům s chráněnými byty – V. L.“ na pozemcích p. č. 1011, 1006 a 1012 v k. ú. V. L.

Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé dne 1. 8. 2003 (k Nejvyššímu správnímu soudu) žalobu, kterou se domáhali zrušení označených rozhodnutí. V žalobě provedli obsáhlou rekapitulaci předchozího správního řízení. Namítali, že s umístěním stavby sice vyslovili souhlas, ten však následně odvolali; k odvolání souhlasu ale nebylo žalovaným přihlédnuto. Uváděli, že v řízení došlo k porušení právních předpisů, zejména stavebního

zákona a vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“). Dovožovali porušení § 37 a § 39 stavebního zákona, § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a porušení čl. 7 odst. 1, čl. 10 odst. 2, čl. 11 odst. 3 a čl. 12 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2003 byla věc (žaloba) postoupena Krajskému soudu v Ostravě.

Podáním, které došlo Krajskému soudu v Ostravě dne 16. 2. 2004, stěžovatelé žalobu doplnili. V doplnění vedle opakované rekapitulace průběhu řízení zejména uváděli, že stavební úřad při ústním jednání dne 7. 3. 2003 neměl k dispozici dostačující stavební dokumentaci; nebyl zřejmý rozsah a velikost stavby, označili proto řízení za nezákonné.

V podání, které došlo Krajskému soudu v Ostravě dne 22. 4. 2004, stěžovatelé dále uvedli, že rozšiřují svou žalobu i na přezkoumání stavebního povolení (Městského úřadu v Šumperku) ze dne 15. 1. 2004, č. j. výst. 5931/03-IngDi a k tomu se vztahujícího rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 3. 2004, č. j. OSR/847/04-SS/589/Ax, kterým bylo jejich odvolání proti stavebnímu rozhodnutí zamítnuto. Domáhali se společného projednání obou věcí.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 10. 5. 2004, č. j. 22Ca 360/2003 – 45, žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, ze dne 16. 3. 2004, č. j. OSR/847/04-SS/589/Ax (včetně předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu) vyloučil k samostatnému projednání.

Dalším podáním, které došlo Krajskému soudu v Ostravě dne 17. 2. 2005, stěžovatelé žalobu dále doplnili. Vyslovili pochybnosti o vyjádření odboru životního prostředí, označili za nepravdivé tvrzení v rozhodnutí správního orgánu, že parcela, na níž bude stavba umístěna, je mírně svažité k severozápadu, bez porostu stromů a keřů. Zdůraznili, že v řízení nebyla řešena snížená tržní hodnota nemovitostí a opětovně navrhovali spojení obou řízení. S odkazem na uvedené skutečnosti dovožovali porušení zákonnosti a navrhovali zrušení napadaných rozhodnutí.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, ze dne 9. 3. 2005, č. j. 22 Ca 360/2003 - 74, byla žaloba zamítnuta. Námitku o tom, že žalovaný nevezal v úvahu odvolání souhlasu žalobců s umístěním stavby, označil krajský soud za nedůvodnou, neboť územní řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení, která prostupuje i jiné druhy řízení upravené stavebním zákonem a jejím smyslem je především maximální urychlení řízení a právní jistota účastníků. Vyjádřením této zásady je povinnost účastníků řízení respektovat poučení stavebního úřadu, aby námítky k předmětu řízení podali nejpozději ve lhůtě úřadem stanovené, jinak k nim nebude přihlédnuto. Jak krajský soud zjistil z obsahu správního spisu, byli stěžovatelé o zahájení územního řízení a nařízení ústního jednání v souladu s výše uvedeným řádně poučeni a ve stanovené lhůtě také podali své písemné námítky. U ústního jednání dne 7. 3. 2003 pak do protokolu uvedli, že jejich námítky byly projednány a oni vyslovují s územním rozhodnutím souhlas za splnění dvou podmínek, které specifikovali v protokolu a které byly následně vyjádřeny v podmínkách č. 23 a č. 24 rozhodnutí stavebního úřadu. S vydáním územního rozhodnutí souhlasili za splnění podmínek, že výška plotu bude minimálně 1,8 m a pozemek investora bude ozeleněn dvěma řadami tují, a že třetí podlaží stavby bude orientováno na severozápad nebo severovýchod. Lhůta pro vyjádření námitek podle soudu skončila dnem konání ústního

jednání, tj. dnem 7. 3. 2003, a stavební úřad proto postupoval v souladu se zákonem, když nevzal v úvahu odvolání jejich souhlasu, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 10. 3. 2003.

I další žalobní námitky, v nichž stěžovatelé namítali porušení stavebního zákona, vyhlášky č. 137/1998 Sb. a dalších předpisů, přičemž odkázali na své přípisy a odvolání, neshledal krajský soud důvodnými a to pro jejich nekonkrétnost. Soud doplnil, že formulace stěžovatelů byly natolik obecné, že důvodnost námitek nebylo možné přezkoumat; po soudu nelze požadovat, aby vycházel z odvolání žalobců, případně jiných jejich podání, učiněných v průběhu správního řízení, neboť obsah takovýchto podání nelze zaměňovat s žalobními body ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud dále uvedl, že formulace žalobních bodů je dispozitivním úkonem žalobce a žádný jiný subjekt není oprávněn do tohoto jeho práva zasahovat, přičemž žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly. Na podporu této argumentace odkázal i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6A 15/94 - 39. Krajský soud dále neshledal důvodnými ani námitky směřující k tomu, že stavební úřad neměl patřičné podklady pro územní rozhodnutí a charakter stavby se podle studií měnil, resp. že se stavební úřad nevypořádal s architektonickou a urbanistickou otázkou dle ustanovení § 3 odst. 4 a § 4 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb. Soud doplnil, že rozhodnutí stavebního úřadu se (na str. 3) zabývá umístěním stavby do dané lokality a v podmínkách pro umístění stavby se mimo jiné věnuje požadavkům na ochranu zdraví, životního prostředí, urbanistických a architektonických hodnot. Námitka, že správní orgán neměl potřebné podklady, je nekonkrétní z toho důvodu, že stěžovatelé neuvedli, které podklady podle jejich názoru správní orgán neměl k dispozici. Soud uzavřel, že obsah správního spisu svědčí o tom, že všechny podklady byly náležitě shromážděny a stěžovatelům nepřisvědčil. Stejně tak soud neshledal rozpor s citovanou vyhláškou. Další žalobní námitky stran narušení bydlení a soukromí, vytvoření nepříznivého životního prostředí v důsledku celoročního provozu stavby, zvýšené frekvence hluku, pohybu osob, příjezdu a odjezdu motorových vozidel, jakož i rozšířeného parkoviště a osvětlení pozemku, neshledal soud rovněž důvodnými, a to proto, že stěžovatelé již ve svém písemném podání ze dne 3. 3. 2003 a v následném vyjádření do protokolu při ústním jednání dne 7. 3. 2003 shodně uvedli, že je mají za projednané, což stvrdili i svými podpisy. Současně soud doplnil, že žalovaný k tomuto obecně konstatoval, že stěžovatelé předjímají skutečnosti, které dosud nenastaly a jejichž řešení je otázkou budoucího technického a provozního postupu a soud s ohledem na předmět řízení, jímž je umístění stavby v daném území a především na vyloženou problematiku koncentrace řízení, považuje tento závěr žalovaného za dostatečný. Soud dále uvedl, že nemohl přezkoumat porušení občanského zákoníku či Listiny základních práva svobod, a to z důvodu, že stěžovatelé neuvedli, jakým způsobem mělo dojít k porušení těchto právních norem. Závěrem soud doplnil, že pokud jde o námitky uvedené v doplněních žaloby (ze dne 16. 2. 2004, 22. 4. 2004 a 17. 2. 2005), nelze k jejich obsahu přihlídnout, neboť byly vneseny po uplynutí prekluzivní dvouměsíční lhůty. Z uvedených důvodů soud žalobu podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podali stěžovatelé kasační stížnost, a to z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti, obdobně jako v přecházejících podáních, uvádějí, že v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu uvedli všechny podstatné důvody, avšak žalovaný se s těmito skutečnostmi nevypořádal; toliko argumentoval souhlasem stěžovatelů se stavbou, který však byl vysloven za předpokladu splnění podmínek oplocení a neprůhlednosti pozemku a úpravy oken

ve 3. nadzemním podlaží (dále jen „NP“) stavby. Dovožovali, že byli podvedeni, neboť z výkresové dokumentace vyplývá, že ve 3. NP bude umístěno 8 kusů otevíraných oken ze čtyř pokojů směrem na jejich pozemek, ačkoliv v rozhodnutí o umístění stavby bylo uvedeno (bod 24), že v maximální míře bude realizováno situování otevíraných oken na SZ a SV. Dále brojili proti údajnému podvodnému záznamu v protokole o průběhu ústního jednání spojeného s místním šetřením a územním rozhodnutím (str. 3), kde se uvádí, že na místě samém bylo zjištěno, že se jedná o lokalitu bez porostů stromů a keřů, což podle stěžovatelů neodpovídá realitě; odkázali na barevnou fotodokumentaci založenou ve spise. Doplnili, že jim nelze vytýkat, jak se uvádí v rozhodnutí krajského soudu, že námitky byly projednány na jednání 7. 3. 2003, neb tato poznámka byla uvedena do protokolu, aniž by konkrétně bylo uvedeno, co bylo projednáno a o jaké námitky se jedná. Stejně tak brojili proti vyloučení věci k samostatnému projednání. V kasační stížnosti dále namítali, že v žalobě (odst. VI. a VII. žaloby) uvedli všechny důvody, které je vedly k podání žaloby (zejména uváděli jednotlivé námitky s poukazem na porušení jednotlivých zákonných ustanovení stavebního zákona, vyhlášky č. 132/1998 Sb., občanského zákoníku, Listiny základních práv a svobod, apod.), což lze podle stěžovatelů chápat jako žalobní body ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., i když nebyly výslovně označeny písmeny nebo čísly; označené ustanovení přesně nestanoví jak označit žalobní body. Doplnili, že se domnívali, že soudci dovedou správně dovodit z podání, čeho se žalobou domáhají, a to včetně zákonné aplikace. Stejně tak doplnili, že soud je měl vyzvat k doplnění žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud navíc podle stěžovatelů nesprávně uvádí, že tyto námitky jsou nekonkrétní a tudíž nepřezkoumatelné. Dovožovali, že správní orgány i právní soud se nezabývaly všemi skutečnostmi a jejich rozhodnutí nemá oporu ve spisech. Na základě výše uvedeného stěžovatelé navrhovali zrušení označeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že setrvává na svých závěrech obsažených v odůvodnění napadaného rozhodnutí a ztotožňuje se s názorem Krajského soudu v Ostravě o tom, že námitky stěžovatelů jsou obecné a nekonkrétní. Stejně tak uvedl, že námitky stran narušení soukromí bydlení, životního prostředí, zvýšení frekvence hluku, pohybu, apod. stěžovatelé považovali za projednané; odkázal na protokol o ústním jednání ze dne 7. 3. 2003. Nesouhlasil s názorem žalobců o nezákonnosti napadaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Neshledal přítom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelé splňují podmínky vymezené v § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda v předchozím řízení došlo k takovým pochybením, že se žalobci právem dovolávají důvodů, vymezených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelé za tyto důvody označili ty, na něž poukazuje písm. a) a b) § 103 odst. 1 s. ř. s., je třeba vyložit dopad těchto důvodů.

Podle písm. a) citovaného zákonného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ten spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Takováto pochybení v rozhodnutí krajského soudu však Nejvyšší správní soud neshledal.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., lze kasační stížnost podat, došlo-li k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Ani jeden z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Z ustanovení § 36 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že *stavební úřad oznámí zahájení územního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené zpravidla s místním šetřením. Místo a den ústního jednání, případně místního šetření sdělí stavební úřad jeho účastníkům nejméně 15 dnů předem. Současně upozorní účastníky, že své námítky a připomínky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto.*

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v předmětné věci požádal stavebník, obec L., o vydání územního rozhodnutí na stavbu „Dům s chráněnými byty – V.L.“. Stavební úřad oznámením ze dne 19. 2. 2003 zahájil územní řízení. Současně nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením, a to na den 7. 3. 2003, a vyzval účastníky řízení k uplatnění svých námitek (nejpozději) při ústním jednání. Poučil je, že jinak k

námitkám nebude přihlédnuto. Stěžovatelé dne 3. 3. 2003 doručili stavebnímu úřadu námitky, zejména vyjádřili své obavy z obtěžování, ztráty soukromí, narušení sousedských vztahů a ohrožení tržní hodnoty jejich nemovitosti, zvýšené frekvence hluku, návštěvnosti, příjezdu a odjezdu motorových vozidel zajišťujících stravu a jiné služby. Dne 7. 3. 2003 proběhlo ústní jednání spojené s místním šetřením, kterého se dle zápisu v protokolu stěžovatelé zúčastnili a do protokolu podpisem stvrdili, že jejich námitky byly projednány, bylo jim vysvětleno technické řešení stavby a proto souhlasí s vydáním územního rozhodnutí za splnění dvou podmínek, a to neprůhledného oplocení v minimální výšce 1,8 metrů s další výsadbou dřevin, nejlépe dvou řad tují a realizací oken ve 3. NP směrem na SZ a SV. Dne 10. 3. 2003 stěžovatelé stavebnímu úřadu doručili odvolání svého souhlasu, k čemuž doplnili, že nesouhlasí s vydáním územního rozhodnutí vzhledem k rozměrům a velikosti stavby a jejímu umístění v terénu. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 26. 3. 2003, č.j. výst 643/03-IngDi. bylo rozhodnuto o umístění označené stavby. Současně byly tímto rozhodnutím stanoveny podmínky, za nichž k umístění stavby dojde; námitky stěžovatelů stavební úřad uvedl do bodu č. 23 a č. 24. Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé v zákonné lhůtě odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2003, č. j. OSR/2352/03-SŘ/1408/Ax. Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé žalobu, o které bylo rozhodnuto napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2005, č. j. 22 Ca 360/2003 – 74.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání důvodů kasační stížnosti dospěl k závěru, že v předmětné věci nedošlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, stejně jako nedošlo v řízení před správním orgánem k vadě či vadám řízení, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu zrušit. V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jsou správně vyloženy rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž bylo vycházeno, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud věc po právní stránce správně posoudil. Jeho rozhodnutí je úplné, odpovídá okolnostem případu, vychází z provedených důkazů a obsáhle odpovídá na všechny námitky stěžovatelů. S jeho závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a proto odkazuje na úplné a zcela vyčerpávající odůvodnění těchto závěrů.

V souladu s nimi považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že územní řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení, námitky je třeba (v případech, kdy se koná ústní jednání spojené s místním šetřením) uplatnit při tomto jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Zásada koncentrace řízení je stavením zákonem pro územní řízení o umístění stavby předepsána s ohledem na specifičnost předmětného řízení, a to s ohledem na zpravidla větší počet účastníků řízení, potřebu vzájemného posouzení případných námitek, rozsahu řešených otázek, apod. Smyslem této úpravy je především zpřehlednění, a také v jistém smyslu i urychlení a zjednodušení zpravidla složitějšího řízení. Ze správního spisu přitom vyplynulo, viz výše, že stěžovatelé byli na tuto koncentraci v souladu se zákonem upozorněni a ve stanovené lhůtě také podali své písemné námitky, kterými se správní úřady důsledně zabývaly. Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by se správní orgány i správní soud nezabývaly všemi skutečnostmi uplatněnými ve stanovené lhůtě.

Za této situace tak Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit námitkám, že rozhodnutí stavebního úřadu nemělo oporu ve spisech, či námitkám, že žalovaný se nevypořádal se skutečnostmi uváděnými v odvolání a toliko argumentoval souhlasem stěžovatelů se stavbou. Ze spisu vyplývá, že stavební úřad oznámením ze dne 19. 2. 2003 zahájil územní řízení a nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením, a to na den 7. 3. 2003,

příčemž tímto oznámením vyzval stěžovatele k uplatnění svých námitek (nejpozději) při ústním jednání, a poučil je, že jinak k nim nebude přihlédnuto. Stěžovatelé v souladu s touto výzvou (dne 3. 3. 2003) doručili stavebnímu úřadu své námítky. Na jednání spojeného s místním šetřením, které proběhlo dne 7. 3. 2003, však stěžovatelé podpisem stvrdili, že jejich námítky byly projednány, bylo jim vysvětleno technické řešení stavby a proto souhlasí s vydáním územního rozhodnutí za splnění dvou podmínek, a to neprůhledného oplocení v minimální výšce 1,8 metrů s další výsadbou dřevin, nejlépe dvou řad tují a realizací oken ve 3. NP v maximální možné míře směrem na SZ a SV. K dalším námítkám, které stěžovatelé uplatnili až po uplynutí stanové lhůty, tak správní orgán nemohl přihlížet. Žalovaný věc řádně přezkoumal, přičemž přihlížel ke všem skutečnostem, které byly uplatněny v zákonné lhůtě.

Za situace, kdy stěžovatelé podali po oznámení zahájení územního řízení ve stanovené prekluzivní lhůtě jediné podání, ve kterém vyjádřili své námítky a na navazujícím ústním jednání do protokolu vlastnoručně uvedli a podepsali, že při jednání byly jejich námítky projednány, bylo uvedeno, o které námítky se jedná a bylo jim vysvětleno technické řešení stavby, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovatelům, že by mělo být uvedeno o jaké námítky se jedná, neb z logiky věci vyplývá, že byly podchyceny všechny námítky ve stanovené zákonné lhůtě uvedené. Nejvyšší správní soud tak nemohl v tomto směru stěžovatelům přisvědčit.

Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal relevantnost námítky o údajném podvodném záznamu v protokole o průběhu ústního jednání spojeného s místním šetřením a územním rozhodnutím (str. 3), kde se uvádí, že na místě samém bylo zjištěno, že se jedná o lokalitu bez porostů stromů a keřů, a to z důvodu, že stěžovatelé proti této skutečnosti nebrojili na ústním jednání, které, jak bylo výše uvedeno, bylo poslední možností, kdy stěžovatelé mohli uplatnit námítky proti územnímu řízení.

Námítka o tom, že věci byly vyloučeny k samostatnému projednání, nemůže mít již ze své povahy vliv na zákonnost, neb skutečnost, že se věci projednávaly v samostatných řízeních sama o sobě nezákonnost nezpůsobuje.

K námitce, že byli podvedeni, neboť z výkresové dokumentace vyplývá, že ve 3. NP bude umístěno 8 kusů otvíraných oken směrem na jejich pozemek, ačkoliv v rozhodnutí o umístění stavby bylo uvedeno (bod 24), že v maximální míře bude realizováno situování otevíraných oken na SZ a SV, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato skutečnost ještě neznamená, že není výsledkem vyhodnocení možnosti realizovat situování otevíraných oken v maximální možné míře na uvedené strany. Jak bylo zjištěno, na severovýchod je umístěno 13 oken.

Konečně se Nejvyšší správní soud vyjadřuje i k poslední skupině námitek týkajících se žalobních bodů. Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že v žalobě (odst. VI. a VII.) uvedli všechny důvody, které je vedly k podání žaloby; byly uvedeny jednotlivé námítky s poukazem na porušení jednotlivých zákonných ustanovení stavebního zákona, vyhlášky č. 132/1998 Sb., občanského zákoníku, Listiny základních práv a svobod, k čemuž uváděli i další skutečnosti, což lze podle stěžovatelů chápat jako žalobní body ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 d) s.ř. s., avšak krajský soud je tyto formulace stěžovatelů označil za natolik obecné, že důvodnost námitek nebylo možné přezkoumat, a uvedl, že po soudu nelze požadovat, aby vycházel z odvolání žalobců, případně jiných jejich podání, učiněných v průběhu správního řízení, neboť obsah takovýchto podání nelze zaměňovat s žalobními

body ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se i v tomto směru plně ztotožňuje s názorem krajského soudu. Z obsahu uvedených odstavců žaloby vyplývá, že stěžovatelé poukazují na to, že odbor výstavby se nevypořádal a otázkou architektonickou a urbanistickou ve smyslu vyhlášky č. 132/1998 Sb., k čemuž krajský soud v odůvodnění svého rozsudku správně poznamenal, že tato otázka je řešena na str. 3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně (což si Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu). Za nedůvodnou krajský soud označil i námitku, že se stěžovatelé dozvěděli o umístění balkonů až po ústním jednání. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že při ústním jednání dne 7. 3. 2003, jehož se stěžovatelé zúčastnili, byla přítomným dána možnost nahlédnout do dokumentace, která s předmětným řešením počítala, a podle vyjádření žalovaného byla při předmětném ústním jednání tato záležitost také výslovně projednávána.

V dalších námitkách (odst. VI. VII. Žaloby) stěžovatelé i podle zjištění Nejvyššího správního soudu činí jen obecná konstatování. Jednak poznamenávají, že odvolací orgán poukazuje na jejich kladné stanovisko při ústním jednání, a dále namítají, že došlo k porušení §§ 37 a 39 stavebního zákona a odbor výstavby neměl patřičné podklady. V čem konkrétně porušení stěžovatelé spatřovali a jaké chybějící podklady měli na mysli, však neuvedli. Dále v daných souvislostech stěžovatelé uváděli, že v písemných podáních a v odvolání poukazovali na špatnou informovanost o celkové stavbě a situačním řešení, na rušivé dopady zamýšlené stavby na jejich bydlení jejím provozem. Tady Nejvyšší správní soud jednak souhlasí s krajským soudem v tom, že šlo o tak obecné námitky, že nebylo možné jejich meritorní projednání, a navíc v případě námitek o špatné informovanosti o celkové stavbě a dále o rušivých dopadech stavby na jejich bydlení, uvádí, že tyto námitky byly předmětem projednání v rámci ústního jednání v územním řízení, kde stěžovatelé podpisem stvrdili, že tyto námitky mají za vypořádané. Nelze tak vytýkat krajskému soudu, že se touto otázkou nezabýval.

K námitce, že soud měl stěžovatele vyzvat k doplnění žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že takovou povinnost by měl soud toliko tehdy pokud by pro nedostatky žaloby nebylo možno v řízení pokračovat. Za situace, kdy žaloba byla z valné části bezvadná, nebyl krajský soud k takovému kroku povinen a Nejvyšší správní soud stěžovatelům nepřisvědčil ani v tomto ohledu.

Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry obou správních orgánů v dané věci, jakož i s jejich posouzením Krajským soudem v Ostravě. Nejvyšší správní soud tak neshledal v napadeném rozsudku naplnění namítaných stížnostních důvodů.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu